

[Jørn Jespersen]

uretfærdighed, som via en dårlig boliglovgivning bliver påført nogle mennesker.

De bestemmelser, der eksisterer i dag, som lejerne kan henholde sig til, hvis de ønsker at tvinge ejeren til at leve op til sin vedligeholdelsespligt, er alt for ringe. Det er kun, når der er tale om decideret livsfare, kommunen kan gå ind og udføre arbejdet på ejers regning. Og jeg skal hilse og sige, at man har nogle meget stramme fortolkninger af, hvornår der er tale om fare. Alt andet, som er dårlig vedligeholdelse, skal køre via huslejenævn med påbud. Hvis ikke de bliver overholdt, kommer der politiser og tvangsbøder.

Det er velkendt, at udlejeren har alle muligheder for at omgå proceduren, bl.a. ved at føre den tilbage til start ved et fiktivt salg ved en overførsel til et andet selskab. Det vil sige, at lejerne reelt ingen mulighed har for at gennemtvinge, at ejeren lever op til sin vedligeholdelsespligt.

Vi har stillet et spørgsmål herom til boligministeren, og jeg regner med, at vi via besvarelsen fra ministeriet kan få dokumentation, sådan at de borgerlige er klar over, at sådan forholder det sig.

I spørgsmålet om binding af midlerne har hr. Jørgen Estrup allerede været inde på, at der er en lang række muligheder for, at ejeren får et afkast ud over det, der er aftalt i lejelovgivningen. Der er mulighed for, at man får forrentning af midlerne. Der er mulighed for, at midlerne ad underlige kanaler forsvinder, og der er mulighed for, at man udnytter den likviditetsfordel, der ligger i at have midlerne, inden de bliver brugt.

Boligministeren påpeger, at fornyelsesmidlerne ikke er fastsat i omfang i øjeblikket. Nej, men det, der vil ske ved, at man binder fornyelsesmidlerne i Grundejernes Investeringsfond, er, at de penge, lejerne trods alt har betalt, også er der. Det er dog trods alt et fremskridt, at lejernes penge, som er indbetalt til et bestemt formål, forefindes et eller andet sted, hvor man har en vis sikkerhed for, at man kan kontrollere, at de bliver brugt til det formål, de er indbetalt til.

I sidste instans handler det her ikke om, hvorvidt vi kan gennemføre det i indeværende

folketingssamling eller ej. Det handler i virkeligheden om den grundlæggende opfattelse af boligpolitik. Det er et spørgsmål om, hvorvidt man mener, at den boligpolitik, der er vedtaget, skal sikre, at mennesker får en rimelig bolig, der kan opfylde deres behov, eller om man mener, at en bolig også skal være et spekulationsobjekt, som private mennesker skal kunne tjene penge på. Det er helt tydeligt kommet frem, at flertallet af de borgerlige ordførere har den grundlæggende holdning, at der skal kunne laves penge også på folks helt legitime boligbehov, og så må det gå ud over lejerne.

Vedrørende spørgsmålet om huslejereguleringen er det blevet anført, at det ville skabe yderligere uoverskuelighed, hvis man gjorde reglerne ensartede for hele landet. Det er et noget besynderligt argument, at gennemførelse af en lovgivning, der sikrer ensartede regler på landsplan, i alle kommuner, for alle lejemaal i de enkelte kommuner, skulle gøre det uoverskueligt. Det er en logik, jeg i hvert fald har meget svært ved at følge.

Det er yderligere blevet sagt, at man ikke kan dokumentere, at der er sket huslejestigninger i de uregulerede kommuner. Jeg skal garantere for, at vi via udvalgsbehandlingen får den dokumentation frem, så der ikke er nogen ordførere i denne sal, der kan være i tvivl om, at det er tilfældet. Jeg vil så håbe, at man anstændigvis fra de sider, hvor det er blevet påpeget, at det ikke er dokumenteret, vil tage sin stilling op til revision, når det viser sig, at vi rent faktisk kan fremskaffe den dokumentation.

Et andet spørgsmål vedrørende de uregulerede kommuner, ud over selve huslejestørrelsen, er, hvordan man får behandlet tvister mellem ejere og lejere. Der er en helt urimelig forskel mellem de regulerede kommuner, hvor man har mulighed for at få en omkostningsfri behandling af sin sag via et huslejenævn, og de uregulerede kommuner, hvor man er henvist til at gå boligrettens vej. Det er ikke alene meget dyrt. Det er en omkostning, mange lejere har svært ved at afholde, og hvor de måske derfor i nogle tilfælde ikke tør kræve deres ret, hvad de ellers ville gøre.

Men samtidig betyder det, at man til stadighed kan være indviklet i boligretssager. Der er